

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem v právní věci

žalobce:

S. O. A.

státní příslušnost Nigerijská federativní republika

zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou

sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-435/LE-VL17-K03-2019, ze dne 20. července 2020, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

- III. Ustanovenému zástupci žalobce **Mgr. Ladislavu Bártovi**, advokátovi se sídlem v Ostravě, Purkyňova 787/6, se přiznává odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů v celkové výši 6 800 Kč, které mu budou vyplaceny z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Česká republika **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal dne 23. 9. 2019 v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný rozhodnutím identifikovaným v záhlaví tohoto rozsudku rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“), neuděluje.
2. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany byly obavy, že může být zabit na pokyn politika, pro kterého odmítl zabít konkurenta ve volbách a dále obavy z teroristické skupiny Boko Haram. Žalovaný však žalobcem popsáný azylový příběh nepovažoval za věrohodný. Žalovaný nepovažoval za pravdivou žalobcem tvrzenou politickou aktivitu a poukázal na jeho neznalosti obecných principů fungování politického systému v Nigérii, neboť tvrzení žalobce neodpovídají skutečnostem zjištěným ze shromážděných podkladů (např. rok a způsob vzniku strany APC, konání voleb do všech stupňů státní správy v roce 2011 a nikoliv v letech 2012 a 2013, jak tvrdil žalobce). Žalovaný dále poukázal na rozporná tvrzení žalobce ohledně jeho plánované vraždy a odjezdu ze země, kdy žalobce nejprve uvedl, že k tomu mělo dojít 11. 5. 2015 a poté ihned odjel ze země a teprve poté, kdy mu bylo doloženo, že v té době již v Nigérii nebyl (dne 27. 12. 2014 byl zadržen v autobuse na cestě do Německa), změnil termín incidentu na 13. 3. 2013 s tím, že v Nigérii nadále zůstával a z Nigérie odjel nejprve 11. 5. 2014 a definitivně pak až 2. 8. 2014. Další rozpory spatřoval žalovaný v tom, že podle původní verze měl žalobce zabíjet po volbách lidi z jiných stran, v doplňujícím pohovoru již hovořil o zabití jen jednoho konkrétního lídra. Rozdílné informace žalobce podle žalovaného uváděl také o způsobu, jakým byl o své plánované vraždě informován. Pokud jde o problémy se skupinou Boko Haram, tak ty žalobce zmínil až v doplňujícím pohovoru, což žalovaný označil za nevěrohodné a účelové. Žalovaný pak obecně k situaci v Nigérii uvedl, že v ní neprobíhá žádný ozbrojený konflikt a byť je známo, že v Nigérii působí uvedená teroristická skupina, tak ta je činná zejména v severní Nigérii. Žalobce přitom až na jedinou ničím nepodloženou zmínku o tom, že žil na severovýchodě Nigérie, během celého správního řízení uváděl jako místo svého narození, studia a poté i politické aktivity, jakož i místo pobytu své rodiny, město Atukpo (*správně Otukpo – poznámka krajského soudu*) ve státě Benue, které se nalézá na jihovýchod od hlavního města Abuja. Tvrzením žalobce o tom, že byl osobní obětí útoku této skupiny, nebo že žil na severovýchodě, nepřikládal žalovaný s ohledem na množství rozporů v jeho výpovědích žádnou váhu. Obecně k působení této skupiny pak žalovaný dodal, že vládní a bezpečnostní složky zareagovaly tvrdým způsobem ve snaze eliminovat hrozbu, kterou tato skupina představuje pro nigerijské občany a došlo k přijetí nových protiteroristických zákonů, které usnadňují boj proti ní. S odkazem na zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA z března 2020 žalovaný konstatoval, že došlo k zásadnímu omezení činnosti této

skupiny roku 2016 ze strany nigerijských ozbrojených sil doplněných o mezinárodní jednotku. Poukázal také na spolupráci a účinné zásahy nigerijské armády a justice vůči jejím členům. Žalovaný dále konstatoval, že případné vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky a že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Žalovaný uzavřel, že v případě žalobce nebyly splněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany, která se mu proto neuděluje.

3. Dne 10. 8. 2020 podal žalobce proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného u Krajského soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“) žalobu. V jejím doplnění prostřednictvím ustanoveného zástupce žalobce namítl, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil nebezpečí vážné újmy, která mu hrozí v zemi jeho původu. Žalobce zdůraznil, že mu zabitím vyhrožuje předseda vládní strany, a navíc v Nigérii ohrožuje obyvatelstvo teroristická organizace Boko Haram, která zaútočila taky na žalobce. Žalobce v žalobě protestoval proti tomu, že žalovaný vyhodnotil jeho azylový příběh jako nevěrohodný. Podle žalobce jsou odlišně uváděné skutečnosti důsledkem toho, že první pohovor byl veden v mnohem obecnější rovině než pohovor doplňující, žalobce se navíc nachází ve vazbě a pod vlivem stresu. Považuje za logické, že mu data, roky, či souvislosti splývaly a v jeho výpovědích se mohly vyskytnout částečné rozpory, které navíc vznikly neodborným překladem a pokládáním sugestivních a kapciózních otázek. Žalobce považuje za podstatné, že se od počátku držel jedné dějové linie a nesrovnalosti, na které poukazuje žalovaný, tuto dějovou linii nepřerušují. Žalobce upozornil, že se v azylovém řízení uplatňuje důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti a pokud je přiměřeně pravděpodobné, že daná událost proběhla tak, jak tvrdí žadatel o azyl, musí žalovaný vzít jeho tvrzení v potaz při celkovém posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce dále poukázal na statistiky týkající se činů skupiny Boko Haram v Nigérii v letech 2018 až 2020. Na závěr žalobce žalovanému vytkl, že se nesnažil zjistit stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, jak mu ukládá § 3 správního řádu (zákon číslo 500/2004 Sb.) a místo toho účelově hledal rozpory tam, kde ve skutečnosti nejsou.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ve vyjádření zdůraznil, že při hodnocení výpovědi žalobce vycházel z testu přiměřené pravděpodobnosti pro zkoumání „odůvodněnosti“ strachu z pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Po porovnání výpovědi žalobce s informacemi o zemi původu pak vyvrátil tvrzení žalobce s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o úsudku. Tvrzení žalobce se v podstatných bodech lišila, proto žalovanému nezbylo, než je označit za nevěrohodná. Žalovaný rovněž popřel, že by pokládal žalobci „kapriciózní“ otázky s tím, že se po žalovaném vyžaduje jistá procesní aktivita, aby vhodně kladenými otázkami zjistil, zda žalobcem tvrzené skutečnosti jsou relevantní pro udělení azylu. Stejně tak shledal žalovaný jako nepodloženou obavu žalobce ze skupiny Boko Haram. Žalovaný sice nezpochybnil, že se Nigérie potýká s útoky prováděné touto teroristickou skupinou, děje se tak však především v severní Nigérii. Žalobce podle žalovaného nežil na území, které by čelilo zvýšenému nebezpečí útoků této skupiny ani z tohoto území nepochází.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „s. ř. s.“). O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 s. ř. s.; žalovaný s rozhodnutím bez jednání souhlasil a žalobce na dotaz soudu, zda souhlasí s rozhodnutím bez jednání, ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nereagoval, proto se má podle § 51 odst. 1 (druhé věty) s. ř. s. za to, že je jeho souhlas s tímto postupem udělen (žalobce byl přitom o takovém procesním následku poučen).

6. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce požádal dne 23. 9. 2019 o udělení mezinárodní ochrany. Stalo se tak poté, kdy byl dne 18. 9. 2019 kontrolován Policií ČR a bylo zjištěno, že pobýval na našem území bez platného povolení k pobytu. Rozhodnutím ze dne 20. 9. 2019 Policie ČR uložila žalobci správní vyhoštění a současně téhož dne rozhodla o jeho zajištění. Žalobce dne 27. 9. 2019 vyplnil formulář ohledně údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a uvedl, že je státním příslušníkem Nigérie, byl v politické straně APC s funkcí vedoucího mládeže. Je ženatý, má jednoho syna, manželka i syn žijí u jeho rodičů ve městě X, ve kterém bylo taky poslední místo bydliště žalobce ve vlasti. Z Nigérie vycestoval v roce 2015 přes Turecko do Bulharska, pak do Maďarska a do Vídně, odkud přijel dne 27. 12. 2015 autobusem do Brna. Žádost o mezinárodní ochranu odůvodnil politickými důvody. Konkrétně uvedl, že po něm předseda vládnoucí strany APC M. I. chtěl, aby jeho skupina zabíjela lidi z druhých stran, což odmítl. Poté zjistil, že si jmenovaný politik zajistil na zabíjení jiné lidi a od jednoho z nich zjistil, že připravovali také jeho vraždu, aby nemohl nikomu říct, co měli v úmyslu. Jeden z té skupiny mu pak volal, aby okamžitě odjel, jinak ho druhý den přijdou zabít. Proto odjel do Lagosu, tam se potkal se svým starším bratrem, který ho okamžitě poslal do Turecka. Muže, který jej varoval, údajně zabili. Jiný problém neměl. Téhož dne 27. 9. 2019 proběhl pohovor, při kterém žalobce podle protokolu uvedl, že ze země odjel 11. 5. 2015. K opuštění země jej vedly politické důvody, neboť jej chtěli zabít, obával se o svůj život a obává se vrátit. Jeho vraždu organizoval M.I. Žalobce jmenoval dva lidi, kteří jej měli zabít a sami jsou již po smrti, protože jej nedokázali zabít a varovali jej. Vše se stalo v noci 11. 5. 2015, neměl čas to jinak řešit, utekl bez pasu do Lagosu, bratr se pak vrátil k němu domů, pas vyzvedl od manželky a přivezl do Lagosu. Z Lagosu žalobce odletěl do Turecka. V Nigérii mezitím nebyl, z návratu do vlasti má obavy, protože jej tam zabijí. Chtěl by zůstat, žít a pracovat v České republice.
7. Dne 25. 6. 2020 proběhl doplňující protokol, při kterém žalobce uvedl, že má 3 děti (syna a dvě dcery), které se nacházejí v Nigérii. Celá jeho rodina je v ohrožení ze strany organizace „Borok Haram“. Své potíže s organizací „Borok Haram“ nestihl při předchozím protokolu uvést, říkal to však policii v Brně, když jej chytli. K incidentu s touto skupinou došlo v roce 2011 na tržišti, kde maskovaní členové skupiny vystoupili z křoví a začali střílet po lidech. Byl zraněn a na místo přijela armáda. Konflikt s touto skupinou měl taky v roce 2013, kdy na jejich auto hodili bombu. Žalobce dále nejprve setrval na verzi, že z Nigérie odcestoval 11. 5. 2015 a do České republiky přijel až 27. 12. 2015, ale poté, kdy mu bylo předestřeno, že již 27. 12. 2014 byl zadržen v autobuse při cestě do Německa, tak uvedl, že z Nigérie odcestoval po posledním incidentu s „Borok Haram“, přesně 11. 5. 2014, pak se z Turecka vrátil dne 17. 6. 2014 do Nigérie. Návrat do Nigérie při předchozím pohovoru nezmínil, protože se jej na to nikdo neptal. Opětovně Nigérii opustil 2. 8. 2014. Žalobce dále popsal svou politickou kariéru ve straně APC, která podle něj vznikla z bývalé strany PDP po volbách v roce 2012. Problémy ve straně začaly v roce 2011, kdy mělo dojít k onomu incidentu. M. I. po něm před volbami do místní vlády v roce 2012 požadoval, aby

zabil člověka z jiné strany, který byl lídrem konkurenční strany. Když to odmítl udělat, tak M. I. zavolač členy jeho skupiny, aby žalobce našli a zabili jej. Tři z nich pak šli za žalobcem a varovali jej. Jsou již po smrti. Z domova musel prchnout 13. 3. 2013 po půlnoci, utekl s rodinou do lesa, pak do jiné vesnice, kde byl několik dní a poté utekl k bratrovi do Lagosu. Rodina zůstala u jeho otce v jiné vesnici. V Nigérii ještě nějakou dobu žil a obchodoval, ale nikdy se nepřiblížil k politikovi, který jej chtěl nechat zabít. K dotazu, proč se neobrátil na policii, žalobce uvedl, že lidé v postavení mohou policii podplatit a policie může být na jejich straně. To platí také pro státní zástupce a soudce.

8. Součástí správního spisu je také řada dokumentů o situaci v Nigérii, včetně informace odboru azylové a migrační politiky (OAMP) o bezpečnostní a politické situaci v zemi ze dne 23. 8. 2019, zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv za rok 2019 ze dne 11. 3. 2020 (překlad vybraných částí pořízený OAMP) a informace OAMP ze dne 8. 6. 2020 o vzniku strany „All Progressives Congress“ (ACP). Žalobce byl s podklady seznámen dne 15. 7. 2020 a při seznámení uvedl, že nic dodat nechce a situaci v Nigérii zná celý svět. Žalobce byl při seznámení s podklady konfrontován s některými rozpory mezi jeho předchozími výpověďmi a údaji uvedenými v dokumentech obsažených ve spise (ohledně vzniku strany ACP, údajných voleb v letech 2012 a 2013). Dále byly žalobci představeny nesrovnalosti v jeho předchozích výpovědích. K nesrovnalostem ohledně jeho odchodu z Nigérie žalobce uvedl doslovně: „Možná to bylo nějaké nedorozumění. Utekl jsem s celou rodinou, i s manželkou, společně“ a k dotazu, jak mohl tedy jeho bratr vyzvednout pas z jeho domova, když tam nikdo nebyl, žalobce uvedl, že jeho bratr je bohatý, pracuje v letectvu, takže to zařídil. Vyřídil mu v Lagosu nový pas.
9. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného správního orgánu, kterým nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana.
10. Podle § 28 odst. 1 zákona o azylu *mezinárodní ochrana se udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně.*
11. Podle § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státu jeho posledního trvalého bydliště.*
12. Podle § 14a zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud bude cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochranu státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště (odst. 1). Za vážnou újmu podle tohoto zákona se považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatelů o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu*

svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (odst. 2).

13. Žalobce ve správním řízení a v žalobě tvrdil skutečnosti (obavy z napadení v souvislosti s jeho předchozími politickými aktivitami a ze strany organizace Boko Haram), které by za určitých okolností mohly zakládat důvod pro poskytnutí azylu podle § 12 zákona o azylu nebo doplňkové ochrany § 14a odst. 1 písm. c) téhož zákona. Procesní povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu je však taky svá tvrzení doložit, což se žalobci podle závěru žalovaného nepodařilo, a to především s ohledem na jeho nevěrohodný azylový příběh. Obecně platí, že nemá-li žalobce v azylovém řízení k dispozici jiné důkazy k prokázání svých tvrzení, postačí zpravidla jeho vlastní výpověď, pokud je ovšem věrohodná. Důsledky nevěrohodné výpovědi žadatele o azyl se ve svých rozhodnutích opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 14. 5. 2008 č. j. 7 Azs 25/2008 – 105 formuloval a odůvodnil závěr, že „*nevěrohodnost tvrzení, zejména vzhledem k jejich rozporuplnosti, znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele o azyl podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.*“ V usnesení ze dne 3. 9. 2009 č. j. 7 Azs 63/2009 – 96 pak Nejvyšší správní soud vyložil, že „*posouzení věrohodnosti skutkového příběhu žadatele o udělení mezinárodní ochrany se tak odehrává zejména na základě výpovědí, které v průběhu správního řízení učiní, neboť ohledně listinných či jiných relevantních důkazů je zpravidla v azylovém řízení nouze. Pokud je mezi jednotlivými výpověďmi znatelný rozpor či je v nich viditelná snaha o doplňování nových azylově relevantních skutečností, nelze vytýkat správnímu orgánu, že stěžovatelem uváděné skutečnosti neshledal věrohodnými*“.
14. V přezkoumávané věci žalovaný poukázal v odůvodnění napadeného rozhodnutí na řadu rozporů mezi jednotlivými výpověďmi žalobce a na nesrovnalosti při porovnání jeho tvrzení se skutečnostmi zjištěnými z jiných podkladů. Krajský soud s jeho závěry souhlasí. I kdyby bylo možné některé rozpory považovat spíše za marginální a skutečně mohly vzniknout tlumočením nebo nepřesnou protokolací výpovědi (např. výpovědi ohledně vzniku politické strany ACC), tak krajský soud shledal ve výpovědích žalobce učiněných v rámci správního řízení některé zásadní rozpory, pro které vskutku nemůže jeho azylový příběh obstát. Za stěžejní přitom považuje krajský soud rozpory ohledně okolností žalobcova odjezdu ze země (popsané žalovaným na stranách 11 a 12 napadeného rozhodnutí) a jím uváděné obavy z napadení skupinou Boko Haram. K prvnímu okruhu rozporných výpovědí poukazuje krajský soud v první řadě tvrzení žalobce uvedená v rámci údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 27. 9. 2019, kdy žalobce uvedl, že z Nigérie odjel v roce 2015 a do České republiky přicestoval autobusem z Vídně dne 27. 12. 2015. K okolnostem svého odjezdu uvedl, že byl varován o plánované vraždě jeho osoby, ke které mělo dojít druhý den, proto odjel do Lagosu, kde se setkal s bratrem, který jej okamžitě poslal do Turecka. Při pohovoru konaném téhož dne žalobce na své verzi setrval a upřesnil, že se vše stalo 11. 5. 2015, na dotaz, zda vyhledal pomoc svého státu, uvedl, že neměl čas to nijak řešit, utekl bez pasu do Lagosu. Bratr se vrátil k němu domů, od manželky vyzvedl pas a přivezl ho do Lagosu a odtud odletěl do Turecka. Na dotaz, zda byl mezitím v Nigérii, žalobce uvedl, že nebyl. Při doplňujícím pohovoru konaném dne 25. 6. 2020 pak žalobce uvedl poté, kdy mu bylo předestřeno, že 27. 12. 2014 již byl zadržen v autobuse na cestě do Německa, že z Nigérie odešel dne 11. 5. 2014 do Turecka, odkud se vrátil dne 17. 6. 2014 do Nigérie a podruhé opustil Nigérii dne 2. 8. 2014. Incident

předcházející jeho odchodu ze země pak popsal tak, že k němu došlo před volbami do místních vlád mezi roky 2011 a 2012, kdy měl na žádost M. I. zabít předsedu konkurenční strany, a když to odmítl, tak jmenovaný poslal jiné lidi zabít žalobce. Zabít se jej podle nové verze pokusili 13. 3. 2013, byl varován, poté utekl s celou rodinou do lesa, pak do jiné vesnice a následně žalobce utekl do Lagosu k bratrovi. Rodina zůstala u jeho otce v jiné vesnici. Poté žalobce ještě žil a obchodoval v Nigérii a až po více než roce z Nigérie odjel. Také krajský soud považuje uvedené verze za natolik odlišné, že je nelze odůvodnit stresem, nesrovnalostmi při tlumočení nebo nevhodně kladenými otázkami. Podle přesvědčení krajského soudu je značný rozdíl mezi skutkovou verzí, podle které žalobce váže opuštění země bezprostředně na varování o jeho plánované vraždě (11. 5. 2015), ke které mělo dojít následující den a tvrzením, podle kterého se žalobce po informaci o jeho plánované vraždě (nově 13. 3. 2013) ještě delší dobu zdržoval na území Nigérie (byť mimo místo svého bydliště), obchodoval zde a teprve po více než roce ji opustil (11. 5. 2014), ale ještě se do Nigérie vrátil a definitivně ji opustil až v srpnu 2014. Žalobce přitom byl na uvedené rozpory upozorněn jak při doplňujícím pohovoru, tak při seznámení s podklady dne 15. 7. 2020 a následně v napadeném rozhodnutí, ale rozpory nevysvětlil. Při seznámení s podklady uvedl pouze „možná to bylo nějaké nedorozumění. Utekl jsem s celou rodinou, i s manželkou, společně“ a v žalobě na závěry žalovaného ani konkrétně nereagoval a uvedl pouze obecně, že první pohovor byl vedený v mnohem obecnější rovině než pohovor doplňující, navíc se nachází ve vyhošťovací vazbě a je pod vlivem stresu. Považoval tak za logické, že mu přesná data, roky a souvislosti částečně splývají a v jeho výpovědích se tak mohly vyskytnout částečné rozpory, které navíc mohly vzniknout také neodborným překladem. Jak již krajský soud uvedl výše, tak i kdyby některé nesrovnalosti bylo možné tímto způsobem vysvětlit, tak jimi nelze odůvodnit tak významné rozpory ve výpovědích popsané výše, které se týkaly okolností žalobcova odjezdu ze země. V případě žalobce tak nelze rozhodně hovořit o zachování jedné dějové linie a jeho azylový příběh z důvodu nevěrohodnosti a nekonzistentnosti nemůže být způsobilým podkladem pro závěr o hrozbě vážné újmy v zemi původu a tím pro poskytnutí mezinárodní ochrany. Neuplatní se tak ani zásada přiměřené pravděpodobnosti.

15. Obdobně nepřesvědčivě působí tvrzení žalobce o jeho napadení a obavách ze skupiny Boko Haram. Podle názoru krajského soudu je zcela nevěrohodné, aby žalobce - pokud byl vskutku účasten dvou napadení takového charakteru (střelba na tržnici, bombový útok na auto) a s těmito zkušenostmi pojí obavy z návratu do země původu - uvedené skutečnosti vůbec nezmínil při podání žádosti o mezinárodní ochranu nebo alespoň při prvním pohovoru. Ve shodě se žalovaným považuje také krajský soud doplnění informací o účasti při útocích této skupiny a o obavách z ní v doplňujícím pohovoru za účelové a nevěrohodné. Nutno dodat, že žalovaný se v souvislosti se skupinou Boko Haram v odůvodnění napadeného rozhodnutí neomezil na nevěrohodnost tvrzení žalobce o jeho účasti při útocích této skupiny, ale zdůraznil také, že Boko Haram působí převážně na severovýchodě země a žalobce nežil v oblasti, které by čelilo zvýšenému nebezpečí z útoků této organizace. Dále poukázal na úspěchy ozbrojených složek a justice v boji proti teroristům (viz strana 16 napadeného rozhodnutí). Problematikou tvrzených obav nigerijských žadatelů o mezinárodní ochranu z útoků organizace Boko Haram se ve svých rozhodnutích opakovaně zabýval také Nejvyšší správní soud, který v novějších rozhodnutích konstatoval, že v důsledku operací státních orgánů je vliv této organizace roztržštěn a geograficky izolován na severovýchodě země. Nigerijské státní orgány tuto

organizaci rozhodně nepodporují, ale cíleně potírají. Lokální problémy v podobě zhoršení bezpečnostní situace z důvodu bojů mezi nigerijskou armádou a příslušníky islamistické sekty Boko Haram, nadto izolované v severovýchodní části Nigérie, jsou podle Nejvyššího správního soudu řešitelné vnitřním přesídlením (srov. rozsudky ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 189/2015 – 22 nebo ze dne 7. 2. 2019, č.j. 7 Azs 527/2018 - 24). I kdyby tedy byla prokázána tvrzení žalobce o jeho účasti při útocích Boko Haram a o jeho obavách z této teroristické skupiny, tak by nebyla důvodem pro odklon od shora uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu, které jsou plně použitelné na žalobcem tvrzenou situaci. Krajský soud nezpochybňuje násilné útoky organizace Boko Haram v letech 2018 až 2020 popsané v žalobě, ale ani ty nesvědčí o tom, že by v době rozhodování žalovaného došlo k tak zásadní změně v bezpečnostní situaci v Nigérii, aby ji bylo možno označit jako válečný stav nebo vnitřní ozbrojený konflikt. Není ani důvod se domnívat, že by se žalobce v případě návratu do vlasti dostal do odlišného (horšího) postavení než ostatní obyvatelstvo a nic nenasvědčuje tomu, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení či trestu.

16. Krajský soud dodává, že v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí neshledal ani namítané procesní vady. Žalovaný důkladně posoudil skutečnosti tvrzené žalobce, konfrontoval je s ostatními podklady, které měl ve spise, vycházel z náležitě zjištěného skutkového stavu a své závěry řádně odůvodnil.
17. Krajský soud uzavírá, že žalobní body jsou nedůvodné, a protože nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
18. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.
19. Žalobci byl usnesením krajského soudu ze dne 18. 8. 2020 ustanoven k ochraně jeho práv podle § 35 odst. 10 s. ř. s. zástupce z řad advokátů Mgr. Ladislav Bárta, jehož odměnu a hotové výdaje hradí podle uvedeného zákonného ustanovení stát. Krajský soud ve třetím výroku přiznal zástupci žalobce odměnu za zastupování žalobce v tomto řízení ve výši určené podle vyhlášky číslo 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to za dva úkony právní služby (1.- první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a 2. - doplnění žaloby) po 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodu 5 advokátního tarifu. Dále krajský soud přiznal zástupci žalobce paušální náhradu hotových výdajů za uvedené dva úkony ve výši 600 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 6 800 Kč budou zástupci žalobce vyplaceny z rozpočtových prostředků krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
20. V posledním výroku rozhodl krajský soud o tom, že Česká republika právo na náhradu nákladů řízení nemá, protože žalobce splňuje předpoklady pro osvobození od soudních poplatků (což již bylo zohledněno při rozhodování o ustanovení zástupce) a

žalovaný byl v řízení úspěšný, pročez ani jednomu z nich nelze podle § 60 odst. 4 s. ř. s. uložit povinnost k náhradě nákladů řízení placených státem.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 10. února 2021

JUDr. Martin Láníček
samosoudce